Ч. 79. Второк 23 (10) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Аґітация за православєм в Галичині.

Від якогось часу веде ся в Галичині аґітация за ширенєм православя. Вправді наслідки єї, як доси, досить марні, та мимо того праса російска представляє річ так, немов би православє було у нас від давна єствуючим віроісповіданєм та немов би в Галичині жили корінні Росияни, котрих наші власти переслідують і гноблять. Головний виновник тої аґітациї, російский ґраф Бобріньский помістив навіть на ту тему в послідних днях статю в льондоньскій часописи „Times", повну клевет і фальшів під адресою наших властий.

Урядова „Gazeta Lwowska" так пише про ту статю ґр. Бобріньского:

Голосний дуже в послідних часах — особливо на галицкім терені — посол до российскої Думи ґр. Бобріньский, ударив у великий дзвін. Пропаґанда православя, ширена на галицкім ґрунті при помочи ріжного рода сьвітских і духовних висланників, відповідно приготовлених в наукових заведенях і семинариях российских, помимо зусиль умисно в тій цїли утвореного у Львові орґану „Прикарпатскої Руси" видала ся видко тому діячеви надто марною. Забажав европейскої слави; забажав справу галицкої своєї прапаґанди, вже навіть зі становища міжнародного права недопустимої, зробити предметом розважань перед судом Европи. Перед усім однако, по мисли влучної французскої пословиці, що a beau mentir, qui vient de loin (добре тому говорити, хто здалека приходить), постановив там суд увести в блуд, витворюючи в Галичині не єствуючу в нїй народність российску і не єствуюче тут православне віроісповіданє.

І виступив в сьвітовій анґлїйскій часописи „Times" зі статею, оповідаючою широко а довго о страшних переслїдованях, яких зазнають в Галичині „Росияни" і православна релїґія.

Автор статї числив видко на то, що внутрішні відносини Галичини не найдуть знатока серед загранничних читачів, а тим самим не найде відповідного опрокиненя траґічне оповіданє о переслідуваню, о муках гноблених в Галичині „православних Росиян". Числив на те ґр. Бобріньский, що не найдуть опрокиненя передусім історичні фальші, на яких він опер цїлий свій дальший вивід. Міг бути також пересьвідчений ґр. Бобріньский, що не легко найде ся за границею хтось такий, котрий схотїв би чужинцям витолкувати, які засадничі, доґматичні ріжниці заходять між обрядом унїятским або греко-католицким — обрядом галицких Русинів — підлягаючим Голові католицкої римскої Церкви, а православною релїґією, що має на своїм чолї кождочасного российского пануючого і т. зв. „Найсьвятїйший синод" в Петербурзї.

І ось, завдяки тим здогадам і численю на несьвідомість заграници дізнали ся читателї Times-а з уст ґр. Бобріньского, що Русини як в Галичині так і на Угорщині суть — православні і що терпіли і терплять невисказані муки за ту свою віру православну і народність российску! І оповідає ґр. Бобріньский здивованому сьвітови, як то в Галичині ставить ся непоборимі перепони відкриваню „российских" шкіл, як переслідують ся ученики за читанє российских книжок, як вкінци гнобить ся галицких Росиян при виборах до Сойму і Ради державної. Рівнобіжно з тим переслїдуванєм на поли шкільництва і політичнім іде — після гадки ґр. Бобріньского — гнет релїґійний. І тут входить автор на поле висшої гумористики, представляючи о. Митрополита Андрея ґр. Шептицкого в красках справді зовсім несподіваних. „Той — каже — бувший офіцир кавалериї, іменований архієпископом в Галичині, стремить сильно до спольщеня і златинщеня своєї епархії, править не як лагідний пастир, але як вовк своєю паствою". — Читаючи то, тяжко справді не чудувати ся зухвальству, з яким кидають ся ті закиди на князя католицкої Церкви, котрий вірно стоячи на основі Унїї, строго придержує ся чистоти греко-католицкого обряду. Кождому, знаючому хочби лиш в приближеню тутешні відносини

ЮРА.

(З німецкого — Анни Кроасан-Руст).

Хочу розказати вам історию про Хорвата Юру. Очевидно ви послухаєте мене скорше, коли скажу, що се любовна істория. Та на ділї, воно так не є, і се мушу зазначити, щоби потім не гадали, що гоню за дешевим ефектом. Хто впрочім як слід не второпає, може собі гадати, але на власний рахунок.

Отже Юра був найчистїйший зі всіх Хорватів, що робили при будові зелїзниці. Мив лице, а навіть руки. Майже що день чесав волосє і — чорт знає, де він того дістав — він мав щітку і чистив ся нею деколи.

Також мав другу сорочку і добрий дух напутив єго наопослїд так дуже, що заощадив собі гроша та купив пару жовтих шкіряних черевиків, котрі носив в неділю замість незугарних ходаків, в яких шлапали другі. Своєю дорогою, порівнаня з Італїянцями він не видержував. Були там такі з широкими оксамитними штанами, в чорних у збирки оксамитних куртках, такі, що пишали ся червоними шовковими краватками і визиваючо скрипіли чобітьми з холявами, коли переходили попри брудних Хорватів, котрі в сьвята і буднї виступали в тих самих подертих сїртуках. Певно, були також далеко гарнїйші хлопаки між ними, се бачило ся, коли вони в сьвято сновигались по сельскій улици, опирали ся о мури і висиджували на приспах та плотах.

Тоді кололи Італїянці своїми іскристими очима і чорними підкрученими вусами, тоді бачилось, як ясніли їх зуби і чулось їх живі, пристрастні бесїди, між тим коли Хорвати немов череда овець нїмо поспускали голови.

Але Юра зовсім не уважав себе гіршим, бо се щось значить, бути найчистїйшим з Хорватів. Понадто посилав прецінь матери до дому. Она була вправді лише мачохою і нїколи не давала єму щось иншого, як копняка та лихої горохової юшки. Але то не шкодило, Юра мав добре серце; кромі сего водписто-голубі очи, з котрими не знав що почипати, сїро-біляве волосє і трошка вусів на горішній губі. Зате він виріс великий і гнучкий і коли в неділю надягнув вичищену щіткою, білу вовняну куртку з пестрою підшивкою і наложив малу, червону шапку, ледво міг розлучити ся з кусником скла із зеркала.

Підозрівати єго о зарозумілість не мало-б властиво основи, бо про дівчину Юра при тім не думав, хоч до любощів так зовсім не був би спосібний. Але ті з села сьміяли ся з захожого Хорвата, а ще Італїянки! Із своїм криком і виском, з диким і нагальним виредованєм, здвиганєм та іскренєм очий ввляли ся Юрі більше грізними та страшними, він бояв ся їх.

А потім хорватскі жінки. Що там обідраного, забрудженого, згриженого не жило в хатах як зьвірята в печерах, збудованих з мурави, лазило всюди; до того всього він ніяк не міг би наближити ся, бо недармо богато завдав собі труду, щоби отрясти свою одіж від всього злишного, що приніс з собою з дому.

Передовсім був він чистий і неясного нахилу і коли він так в неділю міг так оперти ся о пліт або сїсти на камінних сходах почти та неподвижно глядїти у воздух, се був єго справдїшний недільний настрій. Що приходило ще до того? Инші назвалиб се певно тугою, Юра не називав зовсім і відчував се лиш дуже неясно. Насувались гадки про рідню, якої зовсім не мав, гадки про дівчину, якої не мав також і вкінци перемогло бажаня, сидїти як найдовше і нїчого не робити. Се було красше чим малий дім і мале огнище, красше чим дівчина. Ні, він про нїщо не хотїв знати, коби лиш як найдовше міг так дрімати. Часом хитнув при тім головою. Але завсїгди погляд на жовті черевики привертав єму назад повагу і бодрість. Тут було щось дійстного, тут було посїданє, а се давало єму перевагу над обдертими краянами. Коли опісля нїмо та трохи бундючно відходив від них, бачилось в єго ходу, який він був сьвідомий себе, що кілька тузинів очий звязані єго жовтими черевиками і що єму завидують найбільше з цїлого пустого народу.

Так бачила єго раз молода жінка молодого інжиниїра, як він відходив від своїх краянів.

ті голословні напасти видають ся просто сьмішні, однако тяжко не обурити ся на намір, який то всі фальші диктував, намір уведеня в блуд публичного мнінія в Европі.

Статю свою кінчить ґр. Бобріньский зазначенем, що помимо тих переслідовань, „галицкі Росияни" кріплять ся на дусі і чим раз громаднійше горнуть ся до православія. Виразний відклик до праси анґлійскої, аби „в імя людскости" обстала за угнетеними Росиянами в Галичині, кінчить ту „основну" статю.

Яка на неї може бути відповідь? Не сумніваємо ся, що найдуть ся способи представленя европейскій опінії в правдивім сьвітлі цілої тої справи як під взглядом історичним так і що до дійстних цілий теперішної пропаґанди, на котрої чолі стоїть ґр. Бобріньский і „Галицко-русское общество" в Петербурзі чи Москві.

З нашої сторони можемо лиш з цілим притиском зазначити:

що край, який називає ся Галичиною і належить до Австриї, належав перед тим до Польщі, а не належав до Росиї;

що в тім краю побіч і посеред Поляків мешкає три міліони руского народу, котрий ріжнить ся від росийскої народности як язиком так і вірою;

що язик того народу руского хоч посвояченний з росийским, а однако так ріжний від него, що ті Русини в Галичині, які хотять научити ся росийского язика, мусять собі спроваджувати учителів Росиян;

що то руске населене в Галичині задержало свій обряд всхідний, але в цілій своїй масі належить до католицкої Церкви і має свою церковну католицку єрархію, признаючу своєю головою Папу в Римі;

що всякі проби наклоненя того руского населеня в Галичині до зміни своєї народности рускої на росийску, а католицкої віри на православіє, мають виключно жерело в аґітациї, занесеній до Галичини з Росиї, а підпомаганій грішми, збираними і присиланими з Росиї;

що та політична аґітация, занесена з Росиї, не находячи в рускім населеню Галичини ніякої основи, вспіє, кілько разів сильнійше проявить ся, збаламутити лиш невелике число одиниць і що наслідок єї є за кождим разом лиш спорадичний і переминаючий;

що аґітация та стрічає ся серед народу руского в Галичині і серед єго інтеліґенциї з сильним, а нині навіть з дуже сильним нераз опором;

що при послідних виборах до парляменту руске населене в Галичині засьвідчило свою народну окремішність тим, що вибрало 24 послів признаючих засаду окремішности народної Русинів, а з посеред кандидатів поставлених і підпираних росийскою аґітациєю, лиш двох вспіло побідити;

що власти адміністрацийні і судові в Галичині не можуть глядіти рівнодушно на аґітацию занесену із вні, а наклонюючу руске населене до зміни народности і руско-католицкого віроісповіданя на росийско-православне, чого наслідком було би тягнене того населеня до росийскої держави, що однако діяльність властий адміністрацийних в тім напрямі обертає ся в межах строго законних і противділає росийскій пропаґанді, о скілько та пропаґанда і єї аґенти переступають обовязуючі закони і імають ся незаконних средств, маючих нераз знамена зради державної і стоячих нараз в звязи з войсковим і політичним шпиґунством.

Новинки.

Львів, 22 цьвітня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Наміствик яко президент гал. Дирекциї лісів і дібр державних поручив люстраторови лісів Ів. Бельовскому, управу заряду лісів і домен державних в Печеніжині; асистентам лісництва: Зиґм. Адамскому в Гриняві, Максим. Паллясови в Нагуєвичах і Тад. Томашівскому в Яворнику та переніс управителів лісів і домен державних: Евг. Коцовского з Явірника і Ів. Караса з Гриняви до Львова.

— **Справа резиґнациї Є. Е. п. Маршалка краєвого гр. Станислава Баденія.** З приводу чутки яка вже від довшого часу ходить о резиґнациї Є. Е. Маршалка краєвого ґр. Станислава Баденія з свого становища, явило ся в суботу у него члени Виділу краєвого in corpore з просьбою щоби взяв назад свою резиґнацию з достоїнства Маршалка. В імени їх промовив яко найстарший віком п. Онишкевич.

Є. Е. п Маршалок подякував за той крок, котрий єсть єму тим милійший, що походить від тих, котрі мали нагоду дивити ся на єго діяльність зблизька. Одинокою причиною задля якої перед 13 днями заповів свою резиґнацию, єсть стан здоровя, не дозволяючий єму сповняти обовязки так, як доси о то старав ся. Впрочім хороба єсть того рода, що кождої хвилї — отже також і при скликаню Сойму може перейти в стан острий, котрий не дозволяв би єму сповняти обовязки.

Крок свій зробив п. Маршалок краєвий по докладній розвазі і в переконаню, що при тім станї здоровля дальше єго позіставане на становищи не лежить в інтересі краю.

На просьбу висказану членами Виділу краєвого, щоби здержав ся з рішучою децизиєю і підда ся поки що довшій курациї, не може п. Маршалок краєвий зложити рішучої заяви — але возьме ту просьбу під розвагу. Однак вже в сій хвили мусить зазначити, що дальше триване маршалківскої кризи не лежить в інтересі краю і єго адміністрациї.

— **Ліцитация.** Дня 26 цьвітня 1912 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Тернопіль публична ліцитация невідобраних товарів, як: вина, горівки, олива, кава, селедці, цукорки, сірники, фарби, товари блаватні, зелїза, знаряди і машини рільничі, образи і т. п.

— **Краєве Тов. госп. „Сільский Господар"** у Львові переносить свої бюра в дни 24 цьвітня с. р до власного дому при ул. Зіморовича ч. 20. — Бюра Тов. будуть поміщені на I поверсї. — Тов. просить о адресоване всїх писем до него від 24 цьвітня на подану адресу. — Президия.

— **Шпиґуньства без кінця.** В селї Бовшові рогатиньского повіта перевели дня 17 с. м. начальник бовшовецкого суду повітового і прокура-

---

Она почухалась задумчиво в ніс і сказала до чоловіка: „Слухайно, сей був би певно лїпший від того лїнтяя Кароля, що у нас на службі". — Сей? — Чоловік здвиг раменами Був взглядом Хорвата дуже недовірчиво розположений.

— Алеж, прошу, глянь но на него, як він чисто і чесно виглядає.

В ту хвилю надійшла ще кухонна русалка з мигдалеватими очима та в супереч тому різко відбиваючим тупим носом і рішучо потвердила гадку пані.

Так прийшов Юра в дім, розуміє ся само собою.

Юра був добрий, Юра був услужний і пильний, він дав ся навіть відучити обслугувати ніс виключно руками, приходив, як єго кликали; не борзо, але приходив певно. Як паньство вертали, то навіть вибігав на зустріч і приносив плащі та пледи домів.

— Ні, така добра душа, як він — думала молода пані — такий вірний, вірний домовий пес!

Неділями не пересиджував більше в селї, але вигрівав ся до сонця перед домом інжиніра на стежці. Курив циґара, які дала єму молода пані і маячив над чимсь. Тілько тепер єго сни приняли більше означений вид. Він не бачив перед собою малого дому і малих нив і малих черед овець, то був малий тупий ніс, що єму являв ся. Дивно, що то може зробити такий малий ніс! Юра мусів так часто томити ся, аби собі єго представити, він мусів, так і оно йшло так тяжко, при тім стали жовті черевики в незвичайний спосіб відгравати ще більшу ролю, хотяй, річ певна, з носом не мали нїчо спільного. А вже найбільшу ролю грали білий вовняний кафтан і червона шапочка. Бо задля них пішов малий ніс так зневажливо і глумливо в гору, так, він забороняв і командував! Одиноке змаганє Юри перейшло тому попри жовті черевики до повстяного капелюха і загортки з льоден, як се носять тут в краю молоді хлопаки. То була необхідна конечність посісти єї і тимчасом не було надії єї посісти, іменно загортку і капелюх.

Бо Юра весь свій гріш відсилав матери, що так досконало вміла копати єго ногами і ставляла перед ним гороховяну юшку, коли він зробив ся скупим і заощаджений крейцар ховав в пестрі хустки й запаски. На будуче не пішле більше, хочби се було й гріхом; тупий ніс дре ся в гору, що він якійсь дрантивій Хорватці викидає гроші, які міг би далеко лїпше з'ужити, і він найшов се зовсім до речі та присяг, що ні один крейцар більше не сьміє мандрувати до Хорватиї. Тому не має він вже довго ані сукмани ані капелюха а приношеної білої куртки, яку зробила єму з вовни ще єго правдива мати, не заступає також нова одіж.

Так сидів він в неділю перед домом, простовольний, а сонце палило єго сіробіляве волосє. Від сонця мусїли походити всї ті незвичайні та дивачні гадки, що він так задивив ся на молоду особу, котра гордовито дерла ніс в лїтну неділю, що аж вхопив в руки єї жовту одіж, коли она весело хотіла висмикнути ся попри него, і задержав єї кріпко.

Нараз она вирвала ся і відійшла очевидячки недобра. Все дальше йшла она від него, в сторону недокінченого зелїзничого шляху, де в яркім сьвітлї сонця блестіли шини. Ясна парасолька танцювала перед зеленою лїса, відтак скрутила в бік. Отже она не пішла в село, але на горбок до своєї рідні, а він міг сам один сидіти так до вечера.

Коби то він мав сукману і капелюх! Пробіг, він не хотів коло стіни дому деревіти й глядіти на безконечні шини, що тягли ся аж до сірої крейдяної гори, він хотів... ба, що він хотів?

Сукмани, очивидно лише сукмани і капелюха. I на таке він мусів як незнать за яку кару так довго ждати?

При розбиваню і копаню землї на зелїзничім шляху, коли тягнув візок або пхав камінє, не міг думати про що инше. Чи робив щось в службі панам або ходив по щось в село, иншої гадки не приносив. Що єму по жовтих черевиках, коли він не має сукмани?

Він став півголосом зі собою балакати й хитати головою, числив днї, що дня було о один менше, певно, але день виплати приходив так поволи, а потім настала слїтна пора, коли не заробив ані сотика, непогода, коли мусїло ся перервати роботу в самій середині.

Міжтим прийшло горяче лїто. Юра ніяк не міг довше носити білої куртки, сонце пекло в кітлині, якби хотіло єї виварити і вкінци, вкінци прийшов знову день виплати.

Юра стояв і глядів тупим зором на деревляну заставу, сим разом мусів досить заробити! Ось прийшла черга на него і єму виплачено заробок на руки. Господи! Що то було? За се міг ледви купити капелюх!

Він вибрав наперед, а се було всьо, що єму лишило ся. Давнійше брав, що вичислено єму на руку, не воркнув ані слова, платничий чейже мусів лїпше знати як він! Але нині!...

Юра глядів неподвижно на кілька ґульденів в руці. Отже мусів знов чекати. Зовсім не приходило єму на гадку сховати гроші до кишені; як їх дістав, так держав кріпко і так поплентив ся з місця роботи до дому.

(Конець буде).

тор в асисті 2 жандармів ревізию у двох тамошних селян, звістних русофільских аґітаторів, Гаврила і Василя Барткових в селї Бовшові, рогатиньского повіту. Найдено підозріну кореспонденцию і богато аґітацийних брошур. Поки що оставлено сих аґітаторів на волї.

— **Зьвірскість российских чиновників.** Злодійство і зьвірскість ідуть в парі, тому й не дивниця, що російскі чиновники, котрі уміють знаменито красти на великі розміри, потрафлять бути також і зьвірскими. Зьвірскість та проявила ся дуже ярко сими днями на робітниках в полочкарнях золота на Сибіри над рікою Леною. Як вже звісно з послідних депеш, застрілено там сими днями 150 страйкуючих робітників, а 200 поранено. Причиною сего масового убийства, як тепер показує ся, стала ся лиш зьвірскість чиновників.

Як нинї урядово доносять з Петербурга, розрухи в полочкарнях золота над Леною були викликані тим, що чиновники, які творять управу тих полочкарень, узглянили лиш дрібнійші жаданя робітників, головних же не узглянили, а зажадали від страйкуючих, щоби они опорожнили свої мешканя (тепер, коли на Сибіри ще люта зима), відмовили їм виданя поживи, котрої робітники не могли деинде дістати, а на конець казали ще арештувати комітет страйковий. Коли страйкуючі числом 3000 пустились до будинку адміністрацийного, заступила їм дорогу компанія войска і на віддаль 110 кроків почала стріляти, не зважаючи на то, що робітники машеруючі попереду, не могли в тій хвили розступити ся з тої причини, що поза ними ішла товпа, котра мимо їх волї пхала їх наперед, а они не могли перед войском уступити ся.

— **Що розповідають очевидці з „Тітаніка“.** Капітан корабля „Карпатія“ каже, що крім его корабля не прибув „Тітанікови“ на поміч ніякий инший корабель. На „Тітаніку“ було всїх людий 2.340, з того пасажирів I. кл. 330, II. кл. 320, III. кл. 750 і 940 мужа залоги. „Карпатія“ виратувала 635 людий, з того 435 пасажирів і 200 вояків а прочі 1705 погибли, пішли разом з кораблем під воду.

Виратуваний з „Тітаніка“ подорожний Біслї розповідає, що в часї, коли корабель вдарив об ледову гору, стояв на покладї і почув лиш легке потрясенє. Нїчо не заповідало грізної небезпеки. В комнатї курців бачив він граючих в карти. Завважав ледову гору, але не припускав, що гора перервала дно корабля. В комнатї курців грали дальше, а Біслї зійшов до своєї кабіни. Небавком вернув знов на поклад, де вже товпило ся богато осіб, що із занепокоєнем довідували ся, чому задержано машини. А що панував проймаючий холод, Біслї знов вернув до кабіни, там одягнув ся в теплу одіж і вернув на поміст.

Тимчасом майже всї повиходили з кабін на поклад. Нараз капітан видав приказ, щоби подорожним заложено ратункові пояси і спущено в судна. На покладї панував спокій. Залога стояла на покладї і пильнувала порядку. Була спокійна, але на еї лицях було видко, що зайшло щось поважного. На приказ капітана мужчини уступили ся а тодї залога зачала жінки і дїти спускати на лодки ратункові. Кілька женщин не хотїло опускати своїх мужів; мусїли їх силою відірвати від них і помістити в лодках. Не було нї слїду неладу. Коли судна з женщинами і дїтьми відплили, до лодок почали всїдати мужчини, що також відбуло ся в спокою і порядку. Коли Біслї всїдав до лодки о чверть на 1-шу, побачив, що „Тітанік“ похилив ся в праву сторону, а его зад піднїс ся високо в гору. Сьвітла ще раз заясніли, почім усї погасли. Чути було тріск і скреґіт машин. Відтак Біслї бачив, як зад корабля піднїс ся на 150 стіп в гору і виглядав як велика, чорна маса; потім цїлий корабель перехилив ся на бік і потонув. Чути було крик соток людий, що потапали в ледовій зеленій водї і кликали о поміч.

Один з подорожних корабля „Карпатия“ розповідає: Всїх лодий ратункових було 16. Особи, яких виратувала „Карпатия“, викликували сочувство своїм виглядом. Людий дорослих спускали линвами, дїти і немовлята в мішках. Лиш кілька лодок було непереповнених. Декотрі подорожні були в балевих строях, декотрі прибули на судна на пів нагі. Усї виратовані удали ся до сальону „Карпатиї“, де дали їм теплої страви і огріли по кількагодиннім холодї на суднах. Всї були немов приголомшені. Рано відправлено Службу Божу.

Люди з залоги розповідають, що на „Тітаніку“ в споді горіло вуглє на складї і огонь доти лютив ся, доки аж вугля в суботу зовсїм з того складу не усунено. Отже гора ледова вдарила якраз в то порожне місце і стїни не могли видержати, бо не мали із середини опори. Машиністи позістали при помпах і потопили ся. Топники поскакали в море і видобули ся на якийсь сплав. Безпосередно по тім, як корабель пішов під воду, люди веслами заєдно потручували трупи, що мали на собі пояси ратункові.

— **З зелїзниці.** З днем 1 мая с. р. наступить зміна при ужитю поворотних білетів зі Львова зглядно зі Львова-Клепарова до Бруховнч. Зміна ся полягає на сїм, що в часї від 1 мая до 15 вересня в недїлї і сьвята білєти сї не будуть уповажняти до їзди поїздами реґулярними ч. 2211 (від'їзд зі Львова 2·35) і ч. 2212 (від'їзд з Брухович 7·43), курсуючими на шляху Львів Рава руска.

Зате в будних днях дозволене буде ужите всїх поїздів на підставі таких білєтів. В часї від 16 вересня до 13 цьвітня так в будних днях як і з недїлї і сьвята не буде жадного обмеженя при ужитю сих білєтів.

Телеграми.

Рим 22 цвітня. До „Tribun-и“ доносять з Парижа: Вість з доброго жерела доносить, що Росия поручила свому амбасадорови щоби вручив Портї енерґічний протест против замкненя Дарданелїв, що противить ся льондоньскому договорови з 1881 р. Росия грозить, що на случай відмови отвореня зажадає відшкодованя.

Льондон 22 цьвітня. Фонд запомоговий для оставших по жертвах катастрофи „Тітаніка“ дійшов до суми звиш 100.000 фунтів штерлїнґів (2,400.000 корон). З того зібрано в Льондонї 95.000 фунтів.

Петербург 22 цьвітня. В справі кровавих подій в копальнях золота над Леною буде в думі внесений ряд інтепеляций. Кадети і социялісти а також і октябристи заповідали окремі інтерпеляції.

Петербург 22 цьвітня. Рада державна ухвалила на внесене кн. Оболеньского, що в місцевостях, в котрих дїти вступаючі до школи не говорять по російски, можна через два роки послугувати ся рідною мовою дїтий, в цїли порозуміня ся з ними устно в тій мірі як того треба конче для зрозуміня викладених предметів.

Константинополь 22 цьвітня. Замкнене Дарданелїв наробило богато клопоту. Звиш 50 пароплавів стоїть в портї. В руху особовім, товаровім і почтовім настала застоя. Товариства зелїзничі обіцяли поміч в перевозї збіжа. З причини здержаня комунікації з Триєстом, цїна цукру пішла в гору.

Ню-Йорк 22 цьвітня. Молодий Ірляндець Кормік зізнав перед комісиєю слїдчою, що коли „Тітанік“ потапав, він скочив до води і плаваючи дістав ся до лодки ратункової, але залога лодки его відтрутила. То само стрітило его при другій лодцї, аж наконець дві молоді Ірляндки витягнули его на лодку.

— **Конкурс.** Супроти недостачі відповідної лектури для нашої молодежи, розписує отсим Видїл Руского Товариства педаґоґічного у Львові (ул. Мохнацкого ч. 12) конкурс на оповіданя і повісти, поезиї, драми, комедийки, казки, описи подорожий, популярно-наукові розвідки і т. и. і просить їх присилати по змозї як найскорше або на адресу видїлу або прямо на адресу голови видавничої комісиї товариства дра Остапа Макарушки (ул. Мохнацкого ч. 12).

Пожадані є передовсїм ориґінальні твори, що будуть ремунеровані по 60 корон (виїмково і висше) від аркуша друку (мала вісїмка), але будуть приймати ся й добрі переклади з европейских лїтератур—гонорар за них після умови. Особливу увагу звертає ся на недостачу у нас історичних оповідань і повістий, патріотичних поезий і сьпіванок для молодежи. Проте видїл товариства видав би радо збірник декламаций і збірник пісень з нотами.

Свої твори можуть автори присилати колинебудь, не вяжучись ніяким реченцем, однак добре би було випечатати деякі твори як найскорше, щоби вже сего року могли послужити на премії для шкільної молодежи. Однак звертає ся увагу, що мірилом вартости творів не має бути питане, чи який твір узискає одобренє Ради шк. кр. на премії для молодежи, чи нї, тільки питане, чи він справдї буде цїнним для неї духовим кормом. Обем твору може бути довільний.

За Головний Видїл:

о. *Тит Войнаровский*, голова. *Константина Малицка*, секретарка.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патріотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтеся в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).